

— Е, Давидко, видѣ ли, Давидко? — говорѣше той. — Вълка билъ куче, а? Видѣ ли какво направи вълка въ Сърнено! Брей! Опичай си ума, че ще останемъ безъ овце. Ако ни налети...

— Нека доде, — смѣеше се Давидко, — нека доде...

Вълкътъ каточе го чу и дойде. Една вечеръ, на стъмняване, вълчицата се нахвърля неочаквано на стадото и грабна една овца — грабна я предъ очитѣ на Давидка. И какъ я носѣше! Като я бѣше захапала за шията, тя въ сжщото време я бѣше преметнала назадъ на гърба си и тъй я носѣше! Давидко извика — кучетата бѣха останали нейде назадъ — дигна кривака, но овцетѣ пакъ се урнаха, подплашени, той помисли, че и други вълци има, а въ туй време вълчицата се изгуби въ тъмнината съ овцата. На другия день на това мѣсто бѣше останало само малко вълна.

Давидко стана навжсенъ, мълчаливъ. Петъръ овчаря не смѣеше да го закачи. И макаръ да бѣше все нашрекъ и да се пазѣше, вълчицата пакъ доде. И, нѣщо много чудно за него и за силата му, — той пакъ се обърка и трѣбваше само да гледа — сега имаше месечина — какъ вълчицата отмъкна овцата. Сега тя бѣше я хванала съ зжбитѣ си отпредъ за рамото и я буташе да търчи, а отзадъ я удряше съ опашката си, както би я удрялъ